

چکیده

این مطالعه با هدف بررسی نقش خودکارآمدی و حرمت خود در خودناتوان سازی تحصیلی دانشجویان انجام شد. روش پژوهش توصیفی و از نوع همبستگی بود. با استفاده از روش نمونه گیری تصادفی ساده از بین دانشجویان دانشگاه آزاد شهر رشت تعداد ۳۳۶ نفر (۲۶۲ زن و ۶۷ مرد) انتخاب شدند و به مقیاس حرمت خود کوپر اسمیت (۱۹۶۷) و پرسشنامه خودکارآمدی عمومی شرر (۱۹۷۲) و مقیاس خودناتوان سازی جونز و رودولت (۱۹۸۲) پاسخ دادند. برای تجزیه و تحلیل داده ها از آمار توصیفی، ضریب همبستگی پیرسون، تحلیل رگرسیون چند گانه (گام به گام) استفاده شده است. تحلیل داده ها با ضریب همبستگی پیرسون نشان داد که بین خودناتوان سازی تحصیلی با خودکارآمدی و حرمت خود رابطه منفی و معنادار وجود دارد. نتایج رگرسیون گام به گام نشان داد که خودکارآمدی ۴ درصد و حرمت خود ۸ درصد توانستند به طور معنادار متغیر خودناتوان سازی را پیش بینی کنند ($P < 0/01$). این دو متغیر در مجموع ۱۲ درصد از تغییرات خودناتوان سازی تحصیلی را در دانشجویان تبیین کنند. با توجه به این یافته ها می توان گفت که با افزایش میزان خودکارآمدی و حرمت خود دانشجویان، میزان خودناتوان سازی تحصیلی در آن ها کاهش می یابد.

کلید واژه ها: خودناتوان سازی تحصیلی، خودکارآمدی، حرمت خود